

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 бр.138/18
11.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Љиљане Митић Поповић и Гордане Тошић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА чији је пуномоћник АБ, против туженог "АА", чији је пуномоћник АБ1, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1.358/17 од 11.07.2017.године, у седници већа одржаној дана 11.04.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1.358/17 од 11.07.2017.године, а жалба туженог **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.358/17 од 11.07.2017.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду од 02.10.2014.године, донето од стране директора туженог. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 143.400,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном утврђењу, у поступку доношења ожалбене пресуде, следи да је тужила била у радном односу код туженог, на неодређено време, на пословима пословође, на основу закљученог Уговора о раду на неодређено време од 12.04.2012.године, са местом рада у продавници у Зрењанину, да јој је решењем о отказу уговора о раду запосленом због кривичног дела учињеног у вези са радом од 02.10.2014.године, отказан Уговор о раду од 12.04.2012.године, због кривичног дела које је извршила у вези са радом код послодавца и утврђено да ће јој престати радни однос даном достављања решења, када ће бити одјављена код надлежне филијале Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, да је према образложењу решења послодавац своју сумњу у одговорност запослене засновао на извештају са пописа робе од 01.12.2013.године, који је вршен од стране комисије за попис робе и да до сада доступне чињенице указују на одговорност запослене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле основан.

Правилно је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиле основан.

Наиме, у конкретном случају, тужени послодавац је употребио као разлог за отказ уговора о раду одредбу члана 179 став 3 тачка 5 Закона о раду – ако његово понашање представља радњу извршења кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом. Тужени послодавац је квалификовао радњу тужиле као кривично дело проневере из члана 364 став 1 КЗ РС. Међутим, ова правна квалификација није могла бити употребљена, јер је одлуком Уставног суда I Уз.424/14 од 17.11.2016.године, утврђено да одредба члана 179 став 3 тачка 5 Закона о раду, није сагласна са Уставом.

Истина, овај суд није везан правном квалификацијом, већ искључиво чињеничним описом радње коју послодавац приписује запосленом као одговарајућим разлогом за отказ уговора о раду. Међутим, у образложењу оспореног решења тај чињенични основ је изостао. У његовом садржају је само наведено да послодавац своју сумњу у одговорност запослене заснива на извештају са пописа робе од 01.12.2013.године. Међутим, не постоји објективна одговорност пословође, као рачунополагача, већ се морају утврдити чињенице из којих произилази закључак да се запослени понашао супротно стандарду очекиваног понашања од рачунополагача.

Пошто су у образложењу оспореног решења изостале с тим у вези чињенице, не може се утврдити ни због чега је тужила оглашена одговорном и због којих то њених пропуста су настали материјални губици. Ради тога, тужени послодавац је поступио и супротно члану 193 Закона о раду, да се запосленом доставља решење са образложењем, у коме морају бити наведене чињенице због којих постоји оправдани разлог за отказ уговора о раду од стране послодавца.

Суд је оценио неоснованим наводе жалбе да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку. Супротно овим наводима, правно важне чињенице и разлози ожалбене пресуде су јасни, потпуни и довољни, а са становишта правних разлога допуњени су и разлозима из образложења ове пресуде.

Управо ти разлози чине неоснованим даљи навод жалбе да је првостепени суд превидео члан 191 став 7 Закона о раду. Ово са разлога што је првостепени суд у образложењу своје пресуде своју одлуку засновао не само на процесним, већ и материјалним разлозима. Не може тужени успешно истицати мањак тужиле у пословању и непоштовање дисциплине, а не навести чињенице из којих следи њена субјективна одговорност. Нема објективне одговорности рачунополагача. Зато је првостепени суд правилно закључио да нема разлога за отказ уговора о раду.

Код изложеног, неосновани су наводи жалбе да првостепена пресуда нема упориште у закону. Супротно наводима жалбе, овде нису маргинализоване процесне мане, већ је код изложеног правилно одређена мера њиховог утицаја на материјалноправне недостатке оспореног решења, а на чему је посебно указано у образложењу ове пресуде.

Код изложеног, наводи жалбе који се односе на доставу оспореног решења и када је тужила примила пошиљку, те да тужила није предложила ниједан од доказа на дате околности, остају без правно вредног значаја.

Код изложеног, правилна је ожалбена пресуда и у погледу одлуке о реституцији.

Правилно је и решење о накнади трошкова парничног поступка, јер се исто заснива на правилној примени одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Применом истих правних норми, неоснован је и захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, јер он није успео по овом правном леку.

Суд је ценио и наводе из одговора на жалбу, па је нашао са целине изнетих разлога да се истима само потврђују разлози који су определили позитивну одлуку по тужбеном захтеву тужиле и с тим у вези негативну одлуку по жалби туженог.

Са изложеног, на основу одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Радомир Кокотовић ,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић